

[Fuglsang.]

de stigende kornpriser, som det korn-sælgende landbrug altid har været interesseret i, men som ikke gavner småbruget. Der kan vel også ventes stigning på andre landbrugsvarer end korn til skade for forbrugerne og for alle, der er interesseret i et stabilt prisniveau. Men hvor meget vil disse stigende priser overhovedet gavne husmændene, når samtidig deres omkostninger stiger, og det ganske givet vil blive så som så med hensyn til garantier for afsætningen?

Hvad angår de forventede stigende priser, gad jeg nok vide, hvor oppositionen finder sammenhængen mellem dette forhold og sit krav om samtidig af hensyn til konkurrencen at sænke omkostningerne, hvis ikke de ønsker, at de vanskeligheder, som en tilslutning til fællesmarkedet fører med sig, skal klares på småfolks, først og fremmest arbejderklassens bekostning. Nej, udviklingen viser, at også småbrugere og arbejdere på landet og for øvrigt småhandlende, håndværkere o. s. v. for deres egen og deres hjemsskyld bør modsætte sig fællesmarkedets pincipper og fællesmarkedets bagmænd.

Ud fra de samme grundsynspunkter, som bevirker, at vi vil modsætte os en tilslutning til fællesmarkedet, vil vi handle med hensyn til frihandelsområdet. Det er jo ikke ukendt, at frihandelsområdet så at sige er Englands svar på eller rettere sagt modtræk mod fællesmarkedet. På den ene side frygter England, at fællesmarkedsområdets høje toldmure skal spærre det ude fra det europæiske fastlands marked, hvor det dog har en ganske stor omsætning. På den anden side kan England ikke tilslutte sig fællesmarkedet på de nuværende betingelser, idet det vil betyde, at England bag de samme fælles høje toldmure vil blive spærret ude fra sit imperium og de fordele, som dette tilhørsforhold hidtil har haft for England. Disse hensyn har præget frihandelsplanerne, som omfatter alle de sytten lande, der er tilsluttet OEEC. Toldmæssigt set forudsætter frihandelsområdet toldgræn-

ser landene imellem, men af hensyn til Englands egne interesser omfatter det ikke fælles ydre toldgrænser. Derudover tør det nok siges, at hele frihandelsplanen er af meget skitse-mæssig karakter; kun ét er ganske klart, nemlig at selve motiverne for englændernes plan ganske svarer til tyskernes motiver, for så vidt som begge parter handler, som de gør, for deres egen skyld, af hensyn til deres egen industrieksport, hvorimod for begge parter andres interesser — derunder Danmarks i øget landbrugseksport — er fuldstændig underordnede.

Endelig er der den tredje mulighed, det nordiske marked. Men også denne støder på vanskeligheder som følge af de deltagende landes modstridende interesser. Det gælder deres erhvervsmæssige struktur, hvilket bl. a. fremgik af den højtærede økonomiministers redegørelse, f. eks. med hensyn til Norges og Finlands særlige industrielle stilling; og for vort vedkommende gælder det også inden for det nordiske marked, at landbrugseksporten indtager en særstilling. Men det, som adskiller de nordiske lande, er også af politisk og militær karakter. Medens Sverige og Finland opretholder den for Nordens lande næsten traditionelle neutralitet, har Danmark og Norge, de to lande, der dog var besat af Tyskland, tilsluttet sig NATO, hvor de sammen med deres tidligere undertrykker, monopolernes Vesttyskland, vender sig mod den tidligere allierede, Sovjetunionen. Det er ikke ukendt, at atlantiske kredse i disse to lande sammen med tilsvarende tænkende kredse i Sverige og Finland kunne tænke sig at benytte et nordisk marked til at drage Sverige og Finland ud af deres neutrale stilling. Det er derfor forståeligt, at markedsplanen ikke mindst af disse grunde må mødes med skepsis fra vide kredse i Sverige og i Finland. Noget andet er, at disse fire lande gennem fælles optræden kunne øve en vis indflydelse til gavn for sig selv og også til gavn for udviklingen i verdensmålestok. Det er ganske vist sådan, at befolkningsmæs-